

Վահան Տերյան

Մշուշի միջից,— տեսի՛լ դյութական

Մշուշի միջից, տեսի՛լ դյութական,
Բացվում է կրկին Նաիրին տրտում.
Ո՞ր երկրի սրտում թախիժ կա այնքան,
Եվ այնքան ներում ո՞ր երկրի սրտում.
Որտե՞ղ են քարերն այնպես վերամբարձ
Ձեռների նըման պարզված երկնքին,
Որտե՞ղ է աղոթքն այնպես վեհ ու պարզ
Եվ գոհաբերումն այնպես խնդագին...
Որտե՞ղ է խոցում այնպես չար ու խոր
Միրտը մարդկային դաշույնը քինոտ.
Որտե՞ղ է հոգին այնպես վիրավոր,
Եվ անպարտ երկիրն այնպես արյունոտ...